

PROJEKT: „BO WSZYSCY JESTEŚMY CUDOWNI”

Temat przeznaczony jest do realizacji dla dzieci nauczania wczesnoszkolnego (klasy 1-3)

1. Cele główne:

- poznanie i zrozumienie potrzeb osób z niepełnosprawnościami
- kształtowanie postawy akceptacji, wrażliwości i gotowości niesienia pomocy innym,
- kształtowanie umiejętności współdziałania w grupie.

2. Cele operacyjne

Nauczanie dzieci:

- wczuwania się w sytuację osoby z niepełnosprawnością
- rozumienia uczuć i emocji przeżywane przez takie osoby
- akceptowania osób niepełnosprawnych i bycia gotowym do niesienia im pomocy,
- akceptowania, że ludzie różnią się szeregiem aspektów, lecz wszyscy mają te same prawa.

3. Cele szczegółowe:

- zapoznanie się z problemami osób niepełnosprawnych,
- usprawnianie zmysłów,
- doskonalenie umiejętności opowiadania o swoich przeżyciach,
- rozwijanie umiejętności pracy zespołowej,
- utrwalenie znajomości liczebników od 1 do 9

4. Czas trwania: 45 minut na każdą proponowaną aktywność

5. Metody: gry i zabawy ruchowe, dyskusja, wchodzenie w role, ćwiczenia manualne

6. Linki do zdjęć, filmów i kolorowanek znajdziesz na stronie LekarkaBajkopisarka.pl w zakładce „Oferta” -> bezpłatne scenariusze dla przedszkoli -> materiały potrzebne do zajęć.

1. ZAJĘCIA WPROWADZAJĄCE

Pomoce dydaktyczne: Książka "Wróżka Zuzia i cudowne dzieci" autorstwa Magdaleny Kryger, karty z cyframi od 1 do 9 z możliwością przyklejenia ich w sali (na taśmę czy gumę typu bluetack).

Przebieg zajęć:

Nauczyciel czyta uczniom książkę "Wróżka Zuzia i cudowne dzieci" autorstwa Magdaleny Kryger. Następnie rozkłada po sali cyfry od 0 do 9. Niektóre karty umieszcza na podłodze, inne przyklepia do przedmiotów lub mebli w otoczeniu dzieci. Każde dziecko po kolei musi przejść od cyfry 1 do 9. Ta aktywność to jednocześnie przerwa w zajęciach, podczas której dzieci zaspokajają potrzebę ruchu.

Gdy wszystkie wracają na miejsce, nauczyciel pyta, czy pamiętają postaci wyczarowane z bajki o wróżce Zuzi. Gdy dzieci odpowiadają, nauczyciel dopytuje, czy któryś z wyczarowanych bohaterów miałby problem z przejściem od cyfry do cyfry, a jeśli tak, to dlaczego. Potem można zasugerować, że w takich przypadkach potrzebna byłaby pomoc. Pyta, co ułatwiłoby drogę od cyfry do cyfry lub kto byłby pomocny. Dzieci powinny odpowiadać, jak takie wsparcie mogłoby wyglądać – np. niewidoma osoba z pomocą osoby przewodnika, osoba mająca problemy z chodzeniem mogłaby pokonać trasę na wózku itp..

Mówi dzieciom taką rymowankę:

KAŻDY Z NAS JEST INNY, KAŻDY WYJĄTKOWY

KAŻDY Z NAS MA W SOBIE SKARBY, KTO POKAZAĆ JE GOTOWY

Nauczyciel pyta uczniów, czy dzieci, które wyczarowywała Wróżka Zuzia wydawały im się wyjątkowe i jakie były ich skarby. Można zapytać, czy dzieci kiedykolwiek spotkały inne dziecko, czy też dorosłego, który mógłby być magicznym wyczarowanym dzieckiem z bajki o Wróżce Zuzi.

Nauczyciel może też dopytać dzieci, czy rozumieją wyjątkowość poszczególnych wyczarowywanych przez wróżkę Zuzię postaci. Używajmy nazw z książeczki ("Motylinki", „Okruszeczki” etc). Dobrze jest też tłumaczyć, na czym polegają te dysfunkcje. Tłumaczenie powinno być dostosowane do wieku dzieci.

2. SKRZYDLINKI MOTYLINKI (DZIECI Z ZESPOŁEM DOWNA)

Czas trwania: 45 minut

Potrzebne będą:

- książka „Wróżka Zuzia i cudowne dzieci” autorstwa Magdaleny Kryger
- **OBRAZEK*** Marcelinki
- tablica, do której można będzie przyczepić ten obrazek
- paski papieru, na których wydrukowane zostały **MOTYLKI DO POKOLOROWANIA*** – 4 x 10 motylków, 1 x 6 motylków oraz jeden dodatkowy motylek (w zestawie do wydrukowania).
- Ponadto magnesy, taśma klejąca lub masa mocująca typu bluetack, kartki i ołówki dla każdego dziecka
- rękawice kuchenne (grube do trzymania gorących przedmiotów)

Przebieg:

Nauczyciel przypomina dzieciom wróżkę Zuzię i jej pomysł na wyczarowywanie dzieci do zabawy. Może przypomnieć fragment, gdy wróżka „stwarza” za pomocą różdżki Marcelinkę (na str. 4).

Następnie nauczyciel przyczepia obrazek Marcelinki do tablicy. Wyjaśnia dzieciom, że w bajce Marcelinka jest magiczną Skrzydlinką – Motylinką. Może wytłumaczyć, że skarbem Skrzydlinek – Motylinek jest to, że mają jednego więcej motylka od innych. Mówi dzieciom, że każdy człowiek ma 46 takich motylków, które nazywają się „chromosomy”. Można też dodać, że są to rzeczywiście bardzo, bardzo małe twory, przypominające motylki, w których przechowywana jest informacja na temat tego, jak każdy człowiek jest zbudowany. Po tych wyjaśnieniach nauczyciel przyczepia po kolei 4 „dziesiątki” z motylkami (dzięki „zgrupowaniu „dziesiątek” łatwiej będzie dzieciom wizualizować liczbę 46 czy 47), następnie dodaje 6 motylków na kolejnym pasku i wspólnie z dziećmi je liczy. Następnie dodaje kolejnego „innego” motylka, jako tego dodatkowego i wyjątkowego. Należy wówczas podkreślić, że jest on 47. Nauczyciel tłumaczy dzieciom, że to właśnie ten dodatkowy 47 chromosom / „motylek” z bajki/ jest odpowiedzialny za wyjątkowość Marcelinki z bajki o wróżce Zuzi. Tłumaczy, że osoby

podobne do Marcelinki są wśród nas. W gruncie rzeczy mogą robić prawie wszystko tak, jak inne dzieci, chociaż zdarza się, że trudniej przychodzi im pisanie, rysowanie czy wspinanie po drabinie.

Aktywność:

Dzieci siadają przy stolikach. Każde dostaje kartkę, ołówek oraz grubą rękawicę kuchenną. Zadaniem jest napisanie swojego imienia na kartce, mając na ręku kuchenną rękawicę. Dzieci pokazują i porównują prace. Nauczyciel tłumaczy, że z takimi właśnie ograniczeniami często zmagają się osoby podobne do Marcelinki.

*(znajdziesz : stronie LekarkaBajkopisarka.pl w zakładce „Oferta” -> bezpłatne scenariusze dla przedszkoli -> materiały potrzebne do zajęć).

3. NIEWIDKI

(DZIECI NIEWIDZĄCE I NIEDOWIDZĄCE)

Czas trwania: 45 minut

Potrzebne będą:

szaliki lub chustki do zawiązania oczu, **WYDRUKI*** trzech ras psów – labradora, goldenretrievera oraz owczarka niemieckiego.

Przebieg zajęć:

Nauczyciel przypomina dzieciom wróżkę Zuzię i jej pomysł na wyczarowywanie dzieci do zabawy. Może ponownie odczytać fragment, gdy wróżka „stwarza” za pomocą różdżki Niewidki (str. 12).

Nauczyciel pyta dzieci, czy kiedykolwiek zastanawiały się, jak to jest, gdy się nie widzi. Jak taka osoba może przemieszczać się z domu do pracy czy do sklepu, robić zakupy, odbierać dzieci ze szkoły czy przedszkola. A jak mogą się bawić niewidzące dzieci? Dzieci mają zaproponować 3 rzeczy lub osoby czy stworzenia, które pomogą osobom niewidzącym przemieszczać się (laska, pies – przewodnik, inna osoba).

Można tu dopytać o rasy psów, które najlepiej się do tego nadają. Jeśli dzieci nie wiedzą, można podpowiadać, podając pierwszą sylabę (jeśli trzeba to kolejną) nazw ras psów (labrador, golden retriever, owczarek niemiecki). Gdy już wszystkie trzy nazwy padną, nauczyciel pokazuje karty z wizerunkami psów, jednocześnie podając nazwy ich ras. Następnie rozkłada karty po sali w odległych kątach, nie przypominając nazw. Jedno z dzieci na ochotnika zostaje „Niewidkiem” - nauczyciel zawiązuje mu oczy szalikiem, tak by mogło poczuć się jak osoba niewidoma, drugie dziecko otrzymuje zadanie doprowadzenia go do psa przewodnika. Gdy oczy zostaną już zawiązane, nauczyciel pyta „Niewidka”, do którego psa przewodnika chce podejść (tu może głośno przypomnieć mu nazwy). Gdy dziecko z szalikiem już zdecyduje, drugie dziecko w roli „przewodnika” podprowadza je do obrazka danego psa (warto zwrócić uwagę, żeby „przewodnik” pilnował „Niewidka” - żeby ten się nie uderzył, nie przewrócił). Gdy już dotrą na miejsce, szalik zostaje ściągnięty. Dobrze jest oczywiście zweryfikować, czy rasa psa została odgadnięta poprawnie. Można tę aktywność powtórzyć z innymi dziećmi, w międzyczasie zmieniając położenie zdjęć psów.

Po skończonej aktywności pytamy, czy możliwe byłoby dotarcie na miejsce bez pomocy drugiej osoby i na jakie przeszkody osoba niewidząca mogłaby natrafić.

UWAGA – warto sprawdzić, czy w okolicy szkoły, działają ludzie szkolący psy na przewodników. Może udałoby się zaprosić kogoś na spotkanie z dziećmi i wyjaśnienie, na czym dokładnie polega praca psa przewodnika, jakich trudnych rzeczy musi się on nauczyć.

*(znajdziesz : stronie LekarkaBajkopisarka.pl w zakładce „Oferta” -> bezpłatne scenariusze dla przedszkoli -> materiały potrzebne do zajęć).

4. NIERUSZACZKI

(DZIECI NIEPEŁNOSPRAWNE RUCHOWO, KONTUZJE
POWYPADKOWE, DZIĘCIĘCE PORAZENIE MÓZGOWE)

Czas trwania: 45 min

Potrzebne będą:

WYDRUKI* obrazów malowanych ustami, po jednej sztuce dla każdego dziecka - kartka, pędzelek, farbka, miseczka z niewielką ilością wody.

Przebieg:

Nauczyciel przypomina dzieciom wróżkę Zuzię i jej pomysł na wyczarowywanie dzieci do zabawy. Może przypomnieć fragment, gdy wróżka „stwarza” za pomocą różdżki Nieruszaczki (str. 12). Nauczyciel pyta dzieci, co mogłyby zrobić, gdyby ich nóżki i rączki „przystały działać”. Chodzi o to, by uzmysłwić dzieciom, jak bardzo takie osoby zdane są na pomoc innych.

Następnie nauczyciel pokazuje dzieciom obrazy malowane ustami. Pyta dzieci, czy im się podobają i czy są starannie namalowane. Dopiero, gdy dzieci się wypowiedzą, nauczyciel wyjaśnia, w jaki sposób były malowane. Może pokazać nawet zdjęcia malarza malującego ustami podczas tworzenia (albo film, np. o twórczości Mariusza Mączki dostępny na [YOUTUBE*](https://www.youtube.com/watch?v=tzv67XPudV8) jeśli jest taka możliwość techniczna, przykładowo <https://www.youtube.com/watch?v=tzv67XPudV8>)*.

Aktywność:

Nauczyciel prosi dzieci, by usiadły do stolików. Mówi im, że ich zadaniem będzie namalować prosty obrazek „buzią”. Każdy dostaje pędzelek, farbkę, miseczkę z wodą oraz kartkę. Kwiat jest dość prostą formą, choć oczywiście można zaproponować dzieciom dowolność tematu. Nauczyciel tłumaczy, że każdy może wyrobić sobie mięśnie ust tak, by malować bardziej precyzyjnie. Że możliwość tworzenia daje każdemu lepsze samopoczucie. Po tym doświadczeniu można dopytać dzieci, czy są inne czynności, które osoby niepełnosprawne

ruchowo mogą wykonywać, mając do dyspozycji np. sprawną jedną nogę, czy tylko jedną rękę lub sprawne tylko ręce. Wyjaśnia w ten sposób także różne stopnie niepełnosprawności ruchowej.

Zakończenie zajęć.

*(znajdziesz : stronie LekarkaBajkopisarka.pl w zakładce „Oferta” -> bezpłatne scenariusze dla przedszkoli -> materiały potrzebne do zajęć).

5. NIESŁYSZKI

(DZIECI NIESŁYSZĄCE)

Czas trwania: 45 minut

Potrzebne będą:

Słuchawki wygłuszające (opcjonalnie, ew. gruby szalik do zawiązania na główce), film na **YOUTUBE*** pokazujący osobę posługującą się językiem migowym, np. **część**

<https://www.youtube.com/watch?v=VNU4dm93OoM> *

Przebieg zajęć:

Nauczyciel przypomina wróżkę Zuzię i pyta, czy pamiętają, dlaczego wyczarowała Niesłyszka. Mówi do dzieci, że pewnie - podobnie jak wróżka Zuzia - mają takie momenty, kiedy wolałyby nie słyszeć tego, co dzieje się wokół. Pyta, kiedy im się to zdarza (głośna muzyka, wyjąca syrena, mama przypominająca o konieczności posprzątania pokoju itp.). Następnie nauczyciel dopytuje dzieci, jak by się czuły, cały czas nie słysząc.

Aktywność:

Prezentujemy dzieciom film, gdzie pokazana jest osoba płynnie posługująca się językiem migowym. Możemy zaprezentować krótkie nagranie z **YOUTUBE*** [https://www.youtube.com/results?search_query=J%C4%99zyk+migowy+kolory \(nauka kolorów\)](https://www.youtube.com/results?search_query=J%C4%99zyk+migowy+kolory+(nauka+kolor%C3%B3w)) *. **należy wyłączyć głos** i poprosić dzieci, by zgadły o czym „mówiła”. Dopytujemy dzieci o język migowy. Czy byłyby w stanie przedstawić każde słowo gestem? Prosi, aby każde z nich wymyśliło gest dla słowa „dom” i na trzy - cztery każdy prezentuje swój pomysł. Dopytuje, dlaczego akurat tak zdecydowały się pokazać ten wyraz. Jeżeli jest taka możliwość prezentujemy dzieciom, jak wygląda to słowo w języku migowym **dom** (<https://www.youtube.com/watch?v=muF5TH0Ce-o>) *

Dopytujemy dzieci, jak niepełnosprawność związana z niesłyszeniem wpływa na jakość życia. Jakie zawody może wykonywać osoba niesłyszcząca, a jakie na pewno nie. Jak można pomóc osobie niesłyszczącej.

Jedno z dzieci zostaje wyznaczone jako niesłyszcząca. Można zatkać uszy jakimiś dźwiękoszczelnymi słuchawkami lub chociaż przewiązać grubym szalikiem tłumiącym

dźwięki, albo umówić się z dziećmi, że jedno z nich nie słyszy „na niby”. „Niesłyszące” dziecko opuszcza salę i wraca po chwili przywołane przez nauczyciela. W czasie gdy dziecko jest poza salą, drugie otrzymuje zadanie - musi wytłumaczyć „niesłyszącemu” na migi, o co mu chodzi, a „niesłyszący” z kolei musi odgadnąć intencje kolegi. Dzieci można zamieniać rolami i przeprowadzić kilka rund. Przykładowe komunikaty do przekazania na migi:

1. piłka
2. banan
3. książka
4. spodnie
5. samolot
6. skakać
7. chodź
8. boli mnie głowa
9. usiądź / siadać
10. włącz światło

*(znajdziesz : stronie LekarkaBajkopisarka.pl w zakładce „Oferta” -> bezpłatne scenariusze dla przedszkoli -> materiały potrzebne do zajęć).

6. ZIMOWY WOJOWNIK

(DZIECI ZE STOPAMI KOŃSKO-SZPOTAWYMI)

Czas trwania: 45 minut

Potrzebne będą:

płaska deseczka o długości 30 do 50 cm, dwie szerokie wstążki o długości minimum 50 cm. Wydruki deski snowboardowej oraz snowboardzisty **OBRAZEK ***, (tak, by było widać, że obie nogi jadącego są w pewnym sensie „przymocowane” do deski). Wydruk obrazka **(SZYNA PONSETIEGO)*** Przebieg:

Nauczyciel przypomina dzieciom wróżkę Zuzię i jej pomysł na wyczarowywanie dzieci do zabawy. Może ponownie odczytać fragment, gdy wróżka „stwarza” za pomocą różdżki Jerzyka – Zimowego Wojownika (str. 7). Nauczyciel tłumaczy, że czasem dzieci rodzą się ze stópkami ustawionymi w niewłaściwą stronę. Nauczyciel może wytłumaczyć, że jeśli dzieci nie noszą magicznych bucików (szyna Ponsetiego) będą miały trudności z chodzeniem. Tu można ponownie nawiązać do książeczki i magicznego bucika Jerzyka tzw. Zimowego Wojownika. Nauczyciel pokazuje dzieciom, jak wygląda szyna z przymocowanymi bucikami na zdjęciu. Nauczyciel może też zapytać dzieci, czy wiedzą, jak wygląda deska snowboardowa. Pokazuje dzieciom zdjęcia. Pyta, czy widzą podobieństwa i różnice (buciki do szyny Ponsetiego – to zawsze sandały!) . Może wytłumaczyć, że na snowboardzie obie nogi są przymocowane do deski i snowboardzista nie może chodzić, ale świetnie zjeżdża z góry po śniegu.

Aktywność:

Nauczyciel pyta, kto chciałby poczuć, jak trudno poruszać się w takiej szynie. Ochotnik ma stanąć w lekkim rozkroku na deseczce, a nauczyciel przywiązuje mu stopy (najlepiej w kapciach) do deski. Następnie trzyma go za rączkę i prosi, aby spróbował się przemieścić. Można też przygotować kilka takich zestawów deseczek z tasiemkami. Wówczas dobrze wyznaczyć miejsce w sali, do którego trzeba dobrnąć. Dzieci dzielimy na te, które będą miały przymocowane nóżki do deseczki i te, które będą asekurantami, ubezpieczającymi koleżanki i kolegów przed przewróceniem.

Po aktywności nauczyciel dopytuje dzieci, jak się czuły w bucikach na desce i czy zadanie należało do trudnych. Prosi, by dzieci wyobraziły sobie, że niektóre dzieci muszą w takich bucikach spać i poruszać się (nie przez cały dzień) i że trwa to cztery a nawet pięć lat. Czy jest im łatwo, czy trudno?

Zakończenie zajęć. Można zapytać dzieci, czy chciałyby jeszcze spotkać się z wróżką Zuzia i innymi dziećmi.

*(znajdziesz : stronie LekarkaBajkopisarka.pl w zakładce „Oferta” -> bezpłatne scenariusze dla przedszkoli -> materiały potrzebne do zajęć).

ZALECENIA PODSUMOWUJĄCE

Wszystkie zajęcia powinny się odbyć w ciągu jednego roku szkolnego (im mniejsze przerwy między zajęciami, tym lepiej dzieci wszystko zapamiętają). W pierwszym semestrze najlepiej rozpocząć zajęcia na przełomie listopada i grudnia, ponieważ 3 grudnia obchodzony jest Międzynarodowy Dzień Osób Niepełnosprawnych. Jeżeli w drugim semestrze: najlepiej w okolicy 21 marca (Światowy Dzień Zespołu Downa). Można również założyć, że zajęcia zakończą się w tym okresie. Zachęcamy do zakończenia cyklu przeczytaniem fragmentu książki ze strony 27. Płynące z niej przesłanie jest właśnie tą lekcją, którą dzieci powinny wynieść ze wszystkich zajęć.

Będzie mi niezwykle miło jeśli otrzymam zdjęcia i opinię po zajęciach.

ŻYCZĘ WSPANIAŁYCH ZAJĘĆ Z DZIEĆMI, WIELE PŁYNĄCEJ Z
NICH NAUKI I RADOSNYCH, CUDOWNYCH CHWIL.

BO WSZYSCY JESTEŚMY CUDOWNI!!

UWAGA: Scenariusze oraz materiały graficzne, podlegają ochronie prawa autorskiego. Wykorzystanie ich w celach zarobkowych jest zabronione.